

Sygn. akt I ACa 1631/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Dorota Ochalska - Gola (spr.)

Sędziowie SA Jacek Pasikowski

del. SO Elżbieta Zalewska - Statuch

Protokolant stażysta Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **P. B.**

przeciwko **D. A.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 marca 2015 r. sygn. akt X GC 495/14

I. zmienia zaskarżony wyrok na następujący:

„1. uchyla nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 października 2013 roku w sprawie sygn. akt X GNC 1156/13 w zakresie kwoty 5.600 (pięć tysięcy sześćset) zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.000 (cztery tysiące) zł za okres od dnia 31 lipca 2013 roku oraz od kwoty 1.600 (jeden tysiąc sześćset) zł od dnia 17 września 2013 roku i w tej części oddala powództwo;

2. utrzymuje w pozostałym zakresie nakaz zapłaty w mocy.”

II. oddala apelację w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I ACa 1631/15

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa P. B. przeciwko D. A. o zapłatę, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym nakazał pozwanemu D. A. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł., aby zapłacił stronie powodowej kwotę 102.042,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi szczegółowo wskazanymi w treści nakazu oraz kwotę 5.103 złote tytułem kosztów postępowania i kwotę 3.617 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 7 listopada 2013 roku pozwany złożył zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, że część należności wynikającej z faktur VAT nr (...) została

zapłacona. W tym zakresie pozwany powołał się na wpłaty z dnia 20 czerwca 2013 r. w kwocie 2452 zł, z dnia 11 lipca 2013 r. w kwocie 7.300 zł, z dnia 31 lipca 2013 r. w kwocie 4.000 zł i z dnia 17 września 2013 r. w wysokości 1.600 zł. W pozostałym zakresie wywodził, że faktury z tytułu opłat parkingowych uznaje za bezpodstawne, a ponadto „... część została kompensowana”.

Ustosunkowując się do zarzutów pozwanego w piśmie procesowym z dnia 6 sierpnia 2014 r. powód przedstawił własne rozliczenie wpłaty z dnia 11 lipca 2013 r. w kwocie 7.300 zł. Podał także, że pozostałe faktury wskazane przez pozwanego pozostają nieuregulowane, jednakże w żaden sposób nie odniósł się do wpłat z dnia 31 lipca 2013 r. i z dnia 17 września 2013 r. oraz sposobu ich rozliczenia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez tenże Sąd w dniu 18 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt X GNC 1156/13.

Powyższy wyrok zapadł Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych, które w tym zakresie Sąd Apelacyjny aprobuje i przyjmuje za własne: Strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych, w ramach których pozwany kupował u powoda olej napędowy. Sprzedaż był dokumentowana wystawianymi przez powoda fakturami VAT. Z tytułu zakupu oleju napędowego powód wystawił m. in faktury VAT:

- (...)Z\2013 na kwotę 6721 złotych;
- 967Z\2013 na kwotę (...)85 złotych;
- 881Z\2013 na kwotę 7210 złotych;
- 829\1\2013 na kwotę 7053,30 złotych;
- 828Z\2013 na kwotę 7075,05 złotych;
- 648Z\2013 na kwotę 7992,60 złotych;
- 346Z\2013 na kwotę 5157,60 złotych;
- 302Z\2013 na kwotę 2800 złotych;
- 301Z\2013 na kwotę 4480 złotych;
- 300Z\2013 na kwotę 6720 złotych;
- 259Z\2013 na kwotę 1120 złotych;
- 258Z\2013 na kwotę 1680 złotych;
- 122Z\2013 na kwotę 3024,99 złotych;
- 101Z\2013 na kwotę 327 złotych;
- 51Z\2013 na kwotę 6528 złotych;
- 50Z\2013 na kwotę 4624 złotych;
- 28Z\2013 na kwotę 5712 złotych;
- (...)Z\2012 na kwotę 3264 złotych;

- (...)Z\2012 na kwotę 4352 złotych;
- (...)Z\2012 na kwotę 3 808 złotych;
- (...)Z\2012 na kwotę 1103,49 złotych;
- (...)Z\2012 na kwotę 3294 złotych.

Dodatkowo powód wystawiał pozwanemu faktury z tytułu opłat parkingowych na kwoty po 369 zł miesięcznie. Z tego tytułu wystawione zostały faktury VAT numer (...)P\Z\2013, 52\P\2013,39\P\2013, 24\P\Z\2013, 11\P\Z\2013, 154\P\Z\2012.

Faktury z tytułu zakupu paliwa zostały w większości podpisane i przyjęte przez osobę upoważnioną do odbioru faktur VAT, ponadto wydanie paliwa potwierdzone zostało dokumentami WZ podpisanymi przez kierowcę, który tankował paliwo.

Nadto powód wystawił notę zbiorczą odsetkową na łączną kwotę 1.740,16 złotych z tytułu odsetek od nieterminowej zapłaty wystawionych przez powoda faktur.

Pozwany dokonywał szeregu wpłat na rzecz powoda z tytułu faktur nieobjętych żądaniem pozwu. W dniu 11 lipca 2013 roku pozwany dokonał na rzecz powoda wpłaty kwoty 7.300 złotych.

W dniu 11 lipca 2013 roku, a następnie w dniu 15 lipca 2013 roku, pracownik pozwanego sporządził pismo, w którym wskazano, iż wpłata ta w wysokości 842 zł ma zostać zaksięgowana na poczet faktury numer (...)Z\2012 z dnia 17 grudnia 2012 roku, 3.808 złotych na poczet faktury (...)Z\2012 z dnia 31 grudnia 2012 roku oraz 1.177,51 złotych na poczet faktury (...)Z\2012. W piśmie tym wskazano również, iż pozostała do zapłaty z tej ostatniej faktury kwota 3.174,49 złotych.

Powód natomiast zaliczył wpłatę dokonaną przez powoda w dniu 11 lipca 2013 roku na poczet faktury numer (...)Z\2013, która nie jest objęta przedmiotem procesu, a ponadto kwotę 269,20 złotych na należność wynikającą z faktury numer (...)Z\2012.

Ponadto na poczet faktury (...)Z\2013 pozwany dokonał częściowej spłaty, wskutek czego do zapłaty pozostała kwota 572,80 złotych. Na poczet noty odsetkowej pozwany dokonał w dniu 6 września 2012 roku wpłaty kwoty 45 złotych.

W dniu 26 czerwca 2013 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty łącznie 102.812,04 złotych wraz ze szczegółowym wskazaniem faktur VAT, z których wynika dochodzona należność. Na wezwanie to pozwany nie odpowiedział.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy wskazał, że przeprowadzone dowody z zeznań świadków D. Z. (1) i J. A. potwierdzają zawarcie przez strony umowy sprzedaży paliwa i umowy o odpłatne korzystanie z miejsca parkingowego na nieruchomości powoda oraz uiszczanie opłat z tego tytułu przez pozwanego.

Za spóźnione w świetle przepisu art. 493 k.p.c. Sąd pierwszej instancji uznał wnioski dowodowe pozwanego zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 3 listopada 2014 r. Podkreślił, że brak profesjonalnego pełnomocnika w chwili wnoszenia zarzutów od nakazu zapłaty nie jest okolicznością, która pozwalałaby na uwzględnienie sprekludowanych wniosków dowodowych. Ponadto wnioski te są w realiach sporu niezasadne i podlegają oddaleniu także na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. , bowiem wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia zostały dostatecznie wyjaśnione w drodze innych przeprowadzonych w sprawie dowodów.

W świetle powyższych okoliczności Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Sąd Okręgowy wskazał, że wnosząc zarzuty od nakazu zapłaty pozwany nie zakwestionował zasadności wystawienia faktur VAT załączonych przez powoda do pozwu z tytułu zakupu paliwa, nie kwestionował też wysokości wynikającej z tych faktur należności. Podniósł jedynie, iż część z tych należności, choć nie sprecyzował jaka, została zapłacona. Okoliczność ta nie została jednak udowodniona.

Zdaniem Sądu Okręgowego przedstawione przez pozwanego dowody wpłat i pisma dotyczące sposobu zaliczenia dokonywanych wpłat dotyczą bowiem w przeważającej większości należności z faktur, które nie są objęte pozwem lub tych wpłat, które zostały przez powoda uwzględnione przy wyliczaniu należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Sporna wpłata z dnia 11 lipca 2013 roku w wysokości 7.030,80 złotych zaliczona została przez powoda niezgodnie z treścią pisma pozwanego z dnia 11 i 15 lipca 2013 roku, bowiem na poczet bieżącej płatności za paliwo na podstawie faktury numer (...)Z\2013, która nie jest objęta żądaniem pozwu, a której pozwany nie kwestionował oraz w zakresie kwoty 269,20 złotych na poczet faktury (...)Z\2012.

Sąd pierwszej instancji uznał, że zaliczenie takie jest skuteczne i prawnie dopuszczalne i nie pozostaje w sprzeczności z treścią przepisu art. 451 k.c. § 1 k.c. Z załączonych do akt dokumentów nie wynika bowiem jednoznacznie, czy i kiedy powód otrzymał oświadczenie dłużnika o zaliczeniu wpłaty z dnia 11 lipca 2013 r., skoro pozwany pisma w tej sprawie kierował do powoda dwukrotnie tj w dniu 11 i w dniu 15 lipca 2013 r., przy czym tylko do tego drugiego pisma załączono dowód jego nadania faksem powodowi.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można zatem wykluczyć sytuacji, że dotarło ono do powoda już po dokonaniu przez niego zaliczenia dokonanej wpłaty na poczet aktualnej sprzedaży paliwa i faktury numer (...)Z\2013, która nie jest objęta pozwem.

Ponadto przez dług w rozumieniu art. 451 k.c. rozumieć należy wszelką powinność dłużnika z tytułu spełnionego świadczenia, jaka go obciąża na podstawie jednego stosunku zobowiązaniowego. Obejmuje on całość obowiązków dłużnika wynikających z tego stosunku prawnego. Tymczasem rozbieżności dotyczące zaliczenia wpłaty z dnia 11 lipca 2013 roku dotyczą jednego długu z tytułu jednej umowy, a mianowicie umowy o sprzedaż paliwa, a jedynie różnych części należności z tego tytułu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, przepis art. 451 § 1 zd. 1 k.c. nie znajduje w sprawie zastosowania

Sąd pierwszej instancji wskazał również, że zarzut, iż faktury z tytułu opłat parkingowych zostały wystawione bezpodstawnie nie znalazł żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Również świadek J. A. (1) przyznał, iż tego rodzaju umowa była pomiędzy stronami zawarta ustnie i były uiszczane z tego tytułu należności, choć projekt umowy z dnia 1 czerwca 2012 roku nie został przez strony podpisany. Ponadto ujęta w wystawionych z tytułu najmu miejsc parkingowych fakturach VAT odpowiada wysokości czynszu wskazanego w projekcie umowy najmu. Z tego względu, twierdzenia strony pozwanej o bezzasadności wystawienia tych faktur są całkowicie bezpodstawne i należy je potraktować jako zgłaszane jedynie na potrzeby niniejszego postępowania w celu zakwestionowania wydanego nakazu zapłaty.

Sąd Okręgowy nadto wskazał, że jak wynika z akt sprawy po otrzymaniu przez pozwanego wezwania do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty wraz ze szczegółowym wyliczeniem, z jakiego tytułu i z jakich faktur ona wynika, pozwany nie odpowiedział na wezwanie, tym samym nie zakwestionował ani wysokości ani rodzaju dochodzonej należności.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, pozwany nie podniósł formalnie procesowego zarzutu potrącenia rzekomych należności odszkodowawczych, do których odnoszą się dokumenty załączone przez pozwanego do zarzutów od nakazu zapłaty. Tym samym tego rodzaju argumenty pozostawały poza sferą jego rozważań.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy wydany nakaz zapłaty w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu;

1) obrazę przepisów postępowania art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 § 3 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych strony pozwanej z dnia 3 listopada 2014 roku uznając je za spóźnione, zmierzające do przedłużenia postępowania, przy jednoczesnym dopuszczeniu dowodu z zeznań jednego z wnioskowanych w/w piśmie świadków oraz oddalenie wniosków dowodowych strony pozwanej z dnia 3 listopada 2014 roku uznając je za niezasadne, jak również nie poprowadzenie dowodu z zeznań pozostałych wnioskowanych przez stronę świadków w/w w piśmie, co miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności w zakresie współpracy między stronami, dokonywanych rozliczeń (ich wysokości i sposobu) i w konsekwencji doprowadziło do nie rozpoznania przez Sąd istoty sprawy;

2) obrazę przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie i przyjęcie, że powód nie udowodnił, iż okoliczność spłaty części należności dochodzonej pozwem została przez pozwanego uregulowana, w sytuacji, gdy sposób w jaki dochodziło do rozliczeń między stronami wynikał z zeznań świadka J. A. i w części D. Z. (1) oraz wynikał z przedstawionych przez stronę dokumentów (oświadczeń) załączonych do zarzutów od nakazu zapłaty;

3) błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażających się w uznaniu, że powołana przez poznanego w zarzutach od nakazu zapłaty okoliczność zapłacenia części należności dochodzonej nie została w toku postępowania udowodniona – została udowodniona, ale Sąd przyjął ustalenia niezgodne z zasadami księgowości jak i z rzeczywistymi faktami rozliczenia płatności powódki.

W następstwie powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W oparciu o dowody zebrane w postępowaniu przed Sędem pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił, co następuje:

Powód prowadzi stację paliw, przy której znajdują się miejsca parkingowe (okoliczność bezsporna). Nie jest to parking strzeżony – teren nie jest ogrodzony, jest swobodny dostęp osób trzecich, nie ma tablicy informującej o parkingu strzeżonym. Powód zatrudnia firmę dozoru mienia, która dozoruje jego cysterny z paliwem. Pozwany wiedział, o tym, że na terenie stacji paliw są pracownicy ochrony mienia (zeznanie powoda – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. – 00:55:00 – 00:57:00 nagrania).

Na terenie parkingu pozwany parkował samochody ciężarowe (zeznanie świadka D. Z. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 4 listopada 2014 r. – 00:15:00 – 00:27:00 nagrania, zeznanie świadka J. A. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. – 00:08:45 – 00:09:28 nagrania). Powód przesłał mu projekt umowy najmu miejsca parkingowego. W treści tego dokumentu wyraźnie zaznaczono, że przedmiotem umowy są trzy miejsca parkingowe na parkingu niestrzeżonym, a wynajmujący nie ponosi odpowiedzialności za szkody, a także za rzeczy pozostawione we wnętrzu pojazdu i ładunek (projekt umowy k 235). Pozwany nie podpisał dokumentu umowy, ale odbierał bez zastrzeżeń faktury VAT z tytułu opłat parkingowych w stałej wysokości 329 zł miesięcznie (zeznanie powoda - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r.- 00:55:00 – 00:57:00 nagrania ; zeznanie świadka J. A. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r 00:20:30 – 00:31:52 nagrania). W poleceniach księgowania wpłat wysyłanych przez pracownika pozwanego do powoda wskazywane były także faktury VAT za parkowanie m.in. nr (...) z dnia 29 grudnia 2012 r., nr (...), nr (...), nr (...) z dnia 27 września 2012 r. (kopia faktury k 59, polecenie księgowania z 11.07.2013 r. k 148, polecenie księgowania z 13.05.2013 r. k 149, polecenie księgowania z 7.12.2012 r. k 156, polecenie księgowania z 31 grudnia 2012 r. k 159).

W nocy z 11 na 12 marca 2012 r. doszło do kradzieży z włamaniem do kilku pojazdów parkujących na terenie parkingu powoda, w tym do dwóch samochodów ciężarowych należących do pozwanego. W wyniku tego zdarzenia skradziono

paliwo i towar w postaci czterech kartonów mrożonek. Postępowanie karne w tym przedmiocie zostało umorzone postanowieniem z dnia 16 marca 2012 r. z powodu niewykrycia sprawcy czynu. W postanowieniu o umorzeniu wartość ruchomości skradzionych na szkodę pozwanego określono na kwotę około 6.472,50 zł (postanowienie o umorzeniu dochodzenia k 166, zeznanie świadka J. A. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. - 00:17: 50 – 00:20:00 nagrania). Pełnomocnik pozwanego J. A. (3) uważał, że powód lub zatrudniona przez niego firma ochrony mienia powinni mu zrekompensować doznaną z tytułu kradzieży szkodę (zeznanie świadka J. A. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. - 00:17: 50 – 00:20:00 nagrania). Zdaniem powoda szkoda ta została już między stronami rozliczona, bowiem P. B. stosował niższe stawki na paliwo (zeznanie powoda - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. - 00:57:00 – 01:02:00 nagrania).

W zakresie sprzedaży paliw pozwany przyjmował wystawiane przez powoda faktury VAT, na których wskazana była jednostkowa cena za 1 litr produktu. Żadna ze spornych faktur nie została przez pozwanego odesłana, pozwany sukcesywnie spłacał najstarsze faktury za zakup paliwa (zeznanie powoda protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. - 00:57:00 – 01:02:00 nagrania, zeznanie świadka J. A. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. - 00:20:30 – 00:31:52 nagrania, polecenia księgowania k 142 - 162).

W trakcie współpracy między stronami pozwany popadł w znaczne opóźnienie z zapłatą należności. W związku z tym w ostatnim okresie współpracy strony uzgodniły, że bieżąca sprzedaż paliwa będzie realizowana jedynie za gotówkę, a jednocześnie z nadwyżki wpłat gotówkowych ponad cenę sprzedaży będą zaspokajane najstarsze należności (zeznanie powoda protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r. - 00:38:00 – 00:45:00 nagrania, zeznanie świadka J. A. protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r 00:09:28 – 00:13:00 nagrania, zeznanie świadka D. Z. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 4 listopada 2014 r. – 00:15:00 – 00:27:00 nagrania). Pozwany składał powodowi oświadczenia, na poczet jakich faktur ma być zaliczona dana wpłata, przy czym do pewnego okresu czasu wskazywał najstarsze zaległe należności (okoliczność niesporna). W dniu 31 lipca 2013 r. pozwany wpłacił kwotę 4.000 zł , a w dniu 17 października 2013 r. kwotę 1.600 zł (zeznanie świadka J. A. protokół elektroniczny rozprawy z dnia 3 marca 2015 r 00:09:28 – 00:13:00 nagrania). W dniu 11 października 2013 r. pracownik pozwanego wystosował do powoda pismo wskazując, że wpłata z dnia 17 września 2013 r. na kwotę 1.600 zł powinna być zaksięgowana na poczet faktury VAT nr (...) (kopia pisma wraz z dowodem nadania listem poleconym k 142, 143).

W dniu 30 września 2013 r. pozwany wystawił notę księgową nr (...) na kwotę 9.471 zł tytułem „...nieuzasadnionych i bez podstawy prawnej faktur parkingowych wystawionych na naszą firmę”, notę księgową nr (...) na kwotę 35.700 zł „...z tytułu szkód wynikających z kradzieży na parkingu firmy (...)” oraz notę księgową nr (...) na kwotę 58.000 zł „...z tytułu nieprawidłowego fakturowania paliwa na naszą firmę, gdzie wynikała różnica 30 gr/litr” (noty księgowe k 164, 165, 167). W dniu 4 października 2013 r. pracownica pozwanego E. B. wystosowała do powoda pismo , w którym przedstawiła propozycję kompensaty powyższych not księgowych z fakturami objętymi pozwem. W piśmie zwracała się z prośbą o potwierdzenie tej kompensaty. Pismo zostało przesłane powodowi listem poleconym w dniu 11 października 2013 r. (pismo wraz z dowodem nadania listem poleconym k 167 – 169).

Powyższych ustaleń Sąd Apelacyjny dokonał w oparciu o niekwestionowane dowody z dokumentów, a także na podstawie zeznań świadków i strony powodowej, uznając je w tej materii za wiarygodne. Należy podkreślić, co zaakcentował już Sąd pierwszej instancji, że relacja świadków i powoda co do podstawowych okoliczności faktycznych pozostaje w niniejszej sprawie zgodna. Powód i pełnomocnik pozwanego – świadek J. A. (1) różnią się natomiast co do oceny prawnej owych okoliczności i wywodzonych z nich skutków, co jednak pozostaje poza sferą dowodzenia faktów.

Wobec oczywistej sprzeczności z załączonymi do akt dokumentami w postaci faktur VAT za paliwo, dowodów wz, poleceń księgowania oraz z zeznaniami powoda, Sąd Apelacyjny odmówił wiary zeznaniom świadka J. A. w tej części, w której starał się on przekonać, że pozwany nie znał jednostkowej ceny kupowanego od powoda paliwa. Wystarczy wskazać, że cena ta każdorazowo była wskazywana na dokumentach księgowych, które pozwany otrzymał i które przyjął bez zastrzeżeń.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona jedynie w nieznaczej części.

Nie budzi wątpliwości, że w zarzutach od nakazu zapłaty z dnia 18 października 2013 r. pozwany powoływał się na zapłatę części należności dochodzonej pozwem w dniach 20 czerwca 2013 r. , 11 lipca 2013 r. , a także na wpłaty kwoty 4.000 zł w dniu 31 lipca 2013 r. oraz kwoty 1.600 zł w dniu 17 września 2013 r. O ile wpłaty dokonane w dniach 20 czerwca 2013 r. i 11 lipca 2013 r. zostały przez powoda rozliczone w sposób zasługujący na akceptację, o czym w dalszej części rozważań, o tyle w zakresie dwóch kolejnych wpłat, potwierdzonych zeznaniami świadka J. A., strona powoda w zasadzie nie zajęła żadnego stanowiska, ograniczając się do stwierdzenia w piśmie procesowym z dnia 6 sierpnia 2014 r., że wskazane przez pozwanego faktury VAT „...pozostają nieuregulowane”. Co jednak istotne, powód nigdy nie zanegował samego faktu wpłat z dnia 31 lipca 2013 r. i z dnia 17 września 2013 r., nie przedstawił także alternatywnego sposobu ich rozliczenia i nie ustosunkował się do pisma strony pozwanej z dnia 11 października 2013 r., w którym wyrażono wolę zaksięgowania wpłaty z dnia 17 września 2013 r. na poczet faktury nr (...). W konsekwencji, w świetle całokształtu okoliczności sporu, w tym zeznań świadka J. A., należało na podstawie art. 230 k.p.c. przyjąć, że pozwany dokonał wpłat w dniach 31 lipca 2013 r. i 17 września 2013 r. w wysokości wskazanej w zarzutach. Brak stanowiska powoda pozwalał także na zaliczenie tych wpłat zgodnie z wolą dłużnika tj. stosownie do dyspozycji art. 451 § 1 k.c. Nie sposób bowiem podzielić tezy Sądu Okręgowego o istnienie jednego stosunku obligacyjnego między stronami, a tym samym jednego długu. Strony związane były umową najmu miejsc parkingowych, a także zawierającymi każdorazowo umowami sprzedaży paliwa. Nie istniała przecież żadna ogólna umowa sprzedaży między stronami, określająca zbiorczo ilość paliwa (przedmiot sprzedaży) i jego jednostkową cenę. Cena ta ulegała przy tym zmianie, co wprost wynika z treści załączonych do akt faktur VAT. Te przedmiotowo istotne elementy umowy sprzedaży były określane na bieżąco, dopiero w ramach danej transakcji. W rezultacie spełniona została podstawowa przesłanka zastosowania art. 451 k.c., bowiem pozwany posiadał wobec powoda szereg długów pieniężnych.

Dodatkowo wskazać należy, że pozew w rozpatrywanej sprawie został złożony w dniu 6 września 2013 r., a zatem przed ostatnią wpłatą. Następnie powód ograniczył żądanie pozwu jedynie o kwotę 500 zł , przy czym dokument potwierdzający wpłatę pochodzi od pracownika powoda i wskazuje jako tytuł rozliczenia „notę zbiorczą” (vide k 128 akt). Trudno zatem uznać, że wskazanym dokumentem powód zaliczył powyższą wpłatę na poczet określonej faktury VAT. Do tego nieczytelnego dokumentu Kp odnosi się zresztą w piśmie z dnia 11 października 2013 r. strona pozwana, nie przyjmując takiego sposobu księgowania i wskazując własny. Dłużnik nie przyjął zatem pokwitowania, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z długów i mógł w piśmie z dnia 11 października 2013 r. skutecznie żądać zaliczenia wpłaty na poczet innego długu (art. 451 § 2 k.c.), zwłaszcza, że była to najstarsza wymagalna należność.

W podsumowaniu przedstawionych dotychczas rozważań należy przyjąć, że zarzuty obrazy przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. i błędu w ustaleniach faktycznych okazały się zasadne w tej jedynie części, w której dotyczyły wpłat z dnia 31 lipca 2013 r. i 17 września 2013 r. oraz sposobu ich rozliczenia.

Pozostałe zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Przede wszystkim chybiony pozostaje zarzut naruszenia przepisów procesowych tj. art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. , za pomocą którego pozwany usiłuje zakwestionować decyzję o oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie procesowym na rozprawie w dniu 4 listopada 2013 r. Apelujący pomija, że o oddaleniu analizowanych wniosków dowodowych zadecydowała przede wszystkim treść art. 493 § 1 k.p.c., do którego odwołał się Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Skarżący nie zarzuca w apelacji obrazy tego przepisu. Tymczasem w postępowaniu apelacyjnym Sąd odwoławczy pozostaje związany zarzutami naruszenia prawa procesowego przedstawionymi w apelacji (tak SN w uchwale 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., OSNC 2008/6/55). Już zatem z tej tylko przyczyny podniesiony w apelacji jako jedyny zarzut naruszenia przepisów art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. nie może odnieść zamierzonego skutku procesowego. Przepis art. 493 § 1 k.p.c. stanowi samodzielną podstawę oddalenia spóźnionych wniosków dowodowych, niezależnie od ich oceny w kontekście przesłanek z art. 217 § 3 k.p.c. Innymi słowy, Sąd Okręgowy był władny oddalić wnioski zgłoszone w dniu 4 listopada 2013 r. jako sprekludowane, bez

względem na to, czy jednocześnie istniały przesłanki dla uznania, że okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione lub dowody powołane zostały jedynie dla zwłoki.

W myśl przepisu art. 493 § 1 k.p.c., pozwany winien w zarzutach od nakazu zapłaty wskazać okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W realiach sporu pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty nie zgłosił żadnego wniosku dowodowego poza dowodami z dokumentów. Pismo z wnioskami dowodowymi złożył dopiero w toku postępowania, po upływie blisko roku od wniesienia zarzutów. To oczywiście zaniechanie usprawiedliwiał wyłącznie tym, iż na etapie zaskarżenia nakazu zapłaty z dnia 18 października 2013 r. nie korzystał z profesjonalnego zastępstwa procesowego. Z pewnością tego rodzaju okoliczność nie stanowi jednak o braku winy w zaniechaniu obowiązków procesowych. Przepis art. 493 § 1 k.p.c. adresowany jest do każdego podmiotu występującego po stronie pozwanej, a nie jedynie do takiego, który reprezentowany jest przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie sposób przy tym pominąć, że wraz z odpisem nakazu zapłaty pozwanemu doręczono również pouczenie o obowiązku wskazania w zarzutach okoliczności faktycznych i dowodów oraz o skutkach tego zaniechania. Ponadto, co trafnie podkreślił Sąd pierwszej instancji, nic nie stało na przeszkodzie, by pozwany zasięgnął fachowej porady prawnej już na etapie składania zarzutów od nakazu zapłaty. W rozpatrywanej sprawie nie zostały spełnione także pozostałe przesłanki warunkujące ewentualne uwzględnienie sprekludowanych wniosków dowodowych. Nie budzi wątpliwości, że przeprowadzenie dowodu z zeznań siedmiu świadków z pewnością wpłynęłoby na przedłużenie toku postępowania. Ponadto w postępowaniu nie zachodziły żadne szczególne, wyjątkowe okoliczności, które przemawiałyby za odmiennym potraktowaniem uchybienia strony pozwanej. Przeciwnie, pozwany jako przedsiębiorca był zobligowany do zachowania podwyższonej staranności w prowadzeniu swoich spraw.

Wbrew wywiadowi apelującego, odmiennej oceny nie uzasadnia fakt, iż Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z zeznań świadka J. A.. Dopuszczenie spóźnionego dla strony dowodu zależy od uznania Sądu, który nawet mimo prekluzji, zawsze może skorzystać z możliwości przeprowadzania określonego dowodu z urzędu. Co więcej, dowód ten został dopuszczony w interesie pozwanego, trudno zatem dociec, w jaki sposób ewentualne uchybienie normie art. 493 § 1 k.p.c., polegające na przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka J. A., przełożyło się negatywnie na treść zaskarżonego wyroku. Jednocześnie nie sposób pominąć szczególnej roli świadka, który w istocie w imieniu pozwanego prowadzi działalność gospodarczą. Powód nigdy nie kontaktował się osobiście z pozwanym, wszelkie uzgodnienia czynił wyłącznie z J. A.. W tym stanie rzeczy, wobec nieobecności pozwanego na rozprawie w dniu 3 marca 2015 r., jedynie dowód z zeznań świadka J. A. umożliwił przedstawienie stanowiska strony pozwanej.

Niezależnie od powyższych wywodów, skarżący całkowicie niezasadnie zarzuca obrazę wskazanych w apelacji przepisów art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. Na aprobatę zasługuje bowiem stanowisko Sądu Okręgowego, że zaoferowane przez pozwanego w dniu 4 listopada 2014 r. wnioski dowodowe pozostają ostatecznie nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sporu. Wszystkie dowody z zeznań świadków zostały zgłoszone na okoliczność przebiegu współpracy stron, rzeczywistego sposobu rozliczania między stronami, należnych faktur VAT za olej napędowy i wynajem miejsc parkingowych, uiszczania przez pozwanego zaliczek na poczet zaległych faktur, uzgodnionego między stronami sposobu ich rozliczenia przez powoda, podstawy i prawidłowości wystawionych przez pozwanego not księgowych. Oceny wagi wskazanych okoliczności faktycznych dla rozstrzygnięcia sporu (art. 227 k.p.c.) należało dokonać w kontekście twierdzeń podniesionych przez pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty. Te bowiem wyznaczały ramy jego obrony przed żądaniem pozwu. I tak, pozwany powołał się przede wszystkim na fakt zapłaty części należności, co jednak wykazywał innymi środkami dowodowymi. Z kolei okoliczności dotyczące samej współpracy stron, sposobu rozliczania należności, wstawiania faktur za paliwo i parkowanie zostały dostatecznie wyjaśnione w drodze zeznań świadka J. A.. W pozostałym zakresie pozwany ograniczył się w zarzutach od nakazu zapłaty do stanowiska o braku podstawy do wystawienia faktur parkingowych – bez jakiegokolwiek argumentacji dla tej tezy, a także do twierdzenia o częściowej kompensacie należności. Zestawienie wskazanych twierdzeń powołanych w zarzutach oraz okoliczności, na jakie miały być przeprowadzone dowody z zeznań świadków jednoznacznie przekonuje, że szereg podlegających ewentualnemu dowodzeniu faktów nie miała żadnego związku z podniesionymi zarzutami. Warto zauważyć, że w

apelacji pozwany zupełnie inaczej określił tezę dowodową dla dowodów zawnioskowanych w dniu 4 listopada 2014 r. , wskazując m.in. na okoliczności kradzieży, wartość skradzionego mienia, ustalenia stron co do sposobu rekompensaty tej szkody, całkowicie pomijając, że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji żaden z dowodów nie został zgłoszony na powyższe okoliczności.

W rozpatrywanej sprawie istnieje jednak daleko bardziej ważka przyczyna pominięcia wskazanych wniosków dowodowych, której apelujący zdaje się zupełnie nie dostrzegać. Jak już wyżej wskazano, w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podniósł, że część należności została skompensowana. Do zarzutów załączone zostały noty księgowo nr (...), a także pismo z dnia 4 października 2013 r. skierowane do powoda. Dowody te nie pozwalają jednak w żadnym razie uznać, że przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty doszło do skutecznego umorzenia wzajemnych wierzytelności na podstawie art. 498 § 1 i 2 k.p.c. Potrącenie jest czynnością materialnoprawną i dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie to dla swej ważności nie wymaga określonej formy, z tym, że musi pochodzić od uprawnionej strony i jednoznacznie wyrażać wolę ukształtowania stosunków prawnych w sposób przewidziany w art. 498 § 2 k.c. Tymczasem, pismo z dnia 4 października 2013 r. nie pochodzi ani od pozwanego, ani od jego pełnomocnika i sygnowane jest przez pracownicę działającą „z upoważnienia”. Pozwany nie wskazywał, by osoba podpisana pod pismem z dnia 4 października 2013 r. została skutecznie umocowana do złożenia w jego imieniu oświadczenia woli o potrąceniu. Z uwagi na treść art. 104 k.c. i wobec postawy powoda wyłączona jest także możliwość uznania, że doszło do skutecznego konwalidowania tej jednostronnej czynności prawnej. Po wtóre, analizowane pismo z dnia 4 października 2013 r. stanowi jedynie propozycję kompensaty i wprost uzależnia jej skuteczność od potwierdzenia przez adresata. Nie sposób zatem uznać, że zawiera stanowcze i jednoznaczne oświadczenie woli nakierowane na wywołanie skutków prawnych z art. 498 § 2 k.c.

W tej sytuacji pozwany mógłby ewentualnie oprzeć swoją obronę jedynie na procesowym zarzucie potrącenia połączonym z materialnoprawnym oświadczeniem o potrąceniu złożonym dopiero w toku postępowania. Analiza treści pisma procesowego zawierającego zarzuty od nakazu zapłaty nie wskazuje jednak, by zarzut taki został w formalny sposób wyartykułowany. Co więcej, w świetle przepisu art. 493 § 3 k.p.c. pozwany byłby zobligowany do wykazania istnienia i wysokości wierzytelności wzajemnych przedstawionych do potrącenia dowodami z dokumentów, o których mowa w art. 485 k.p.c. A zatem i z tej przyczyny oferowane dowody z zeznań świadków byłyby nieprzydatne dla rozstrzygnięcia.

Warunkiem skuteczności potrącenia z art. 498 § 1 k.c. jest istnienie wierzytelności wzajemnych. W realiach sporu co do zasady nie sposób zaaprobować stanowiska pozwanego o istnieniu podstawy prawnej wierzytelności przedstawionych do potrącenia. A zatem nawet przy hipotetycznym założeniu, że wnioskowani świadkowie mieliby potwierdzić okoliczności faktyczne, z których pozwany wywodzi istnienie wierzytelności wzajemnych, to przeprowadzenie tych dowodów byłoby całkowicie bezprzedmiotowe, gdyż okoliczności te nie przekładają się na podstawy odpowiedzialności kontraktowej powoda.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych należy bowiem przyjąć, że między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy najmu miejsc parkingowych na czas nieokreślony, czemu ostatecznie pozwany w apelacji nie przeczy. Pozwany nie wykazał, by umowa ta została rozwiązana lub wypowiedziana. Wbrew wyobrażeniom skarżącego, którym dał wyraz w apelacji, bez znaczenia dla istnienia tego stosunku obligacyjnego pozostaje okoliczność, czy pozwany korzystał z przedmiotu najmu, a zatem czy w danym okresie parkował samochody na parkingu powoda. Obowiązek zapłaty czynszu najmu (opłat parkingowych) istnieje bowiem w całym okresie związania umową, nawet wtedy, gdy najemca z przyczyn leżących wyłącznie po jego stronie okresowo nie korzysta z przedmiotu najmu. Jedynie uzupełniająco wypada zatem zaznaczyć, że przywołane po raz pierwszy w apelacji twierdzenie, iż od drugiej połowy 2012 r. pozwany nie korzystał z miejsc parkingowych, nie zostało w toku sporu w żaden sposób wykazane. Także dowody objęte zarzutem apelacji nie zostały zgłoszone na powyższe okoliczności. Nie może przy tym ujść uwagi Sądu Apelacyjnego, że stanowisko to pozostaje całkowicie sprzeczne z zachowaniem pozwanego, który przyjmował bez zastrzeżeń faktury VAT z tytułu opłat za parkowanie w tym okresie i spłacał zaległości z tego tytułu. Z uzupełniających ustaleń Sądu Apelacyjnego niezbieżnie wynika bowiem, że jeszcze w lipcu 2013 r. pozwany wskazywał faktury za parkowanie z drugiej połowy 2012 r. jako tytuł zaspokojonych z opóźnieniem

należności. W tych okolicznościach nie sposób uznać, by istniała jakakolwiek podstawa prawna dla uchylenia się od obowiązku zapłaty należności pozwanego wynikającej z umowy najmu miejsc parkingowych, a tym bardziej, by apelującemu przysługiwała jakakolwiek wierzytelność o zwrot spełnionego z tego tytułu świadczenia, która objęta została propozycją kompensaty. Ponadto pozwany nie podjął nawet próby wyjaśnienia, w jaki sposób ustalona została wysokość owej wierzytelności. Skoro stała opłata (czynsz) wynosiła 369 zł miesięcznie to objęta notą księgową nr (...) kwota 9.471 zł odpowiada świadczeniu za okres ponad 25 miesięcy, co zupełnie nie przystaje do twierdzeń apelacji.

Charakter łączącej strony umowy najmu, a nie umowy przechowania, wyklucza także możliwość przypisania powodowi odpowiedzialności za szkodę wywołaną kradzieżą przez osobę trzecią mienia pozostawionego w zaparkowanych pojazdach. Parking prowadzony przez powoda nie był parkingiem strzeżonym. Nie był ogrodzony i zabezpieczony przed dostępem osób postronnych. O zakwalifikowaniu parkingu jako niestrzeżonego i braku odpowiedzialności powoda za pozostawione mienie świadczy treść projektu umowy najmu. Choć dokument ten nie został podpisany przez pozwanego, to dalsze zachowanie stron dobitnie potwierdza zawarcie umowy na powyższych warunkach w drodze czynności konkludentnych. W orzecznictwie podkreśla się, że nie można utożsamiać pojęcia parking „dozorowany” i pojęcia parking „strzeżony”. Parking niestrzeżony może być parkingiem dozorowanym. Parking dozorowany oznacza w istocie wynajęcie placu/ miejsca postojowego z ogólnym nadzorem nad parkingiem osoby zarządzającej tym miejscem. Z kolei w przypadku parkingu strzeżonego dochodzi do zawarcia umowy przechowania zindywidualizowanej rzeczy i sprawowania nad nią pieczy przez przechowawcę (tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 9 października 2014 r. w sprawie I ACa 504/14, LEX nr 1544884). W rezultacie powód jako wynajmujący nie ponosi odpowiedzialności kontraktowej za szkodę w mieniu, jakiej pozwany doznał na skutek zdarzenia z dnia 11 marca 2012 r. Powyższe rozważania przekładają się na bezzasadność roszczeń kierowanych z tego tytułu wobec powoda, a tym samym na istnienie wierzytelności objętej notą księgową nr (...). Z uwagi na brak prawnego obowiązku świadczenia, obietnice powoda dotyczące ewentualnej rekompensaty wskazanej szkody nie rodzą po stronie pozwanego wierzytelności odszkodowawczej. Uzupełniająco wypada zauważyć, że wysokość owej wierzytelności w kwocie 35.700 zł nie odpowiada rodzajowi i ilości skradzionego mienia, co wydaje się dostrzegać sam skarżący, odwołując się w uzasadnieniu apelacji jedynie do kwoty 5.000 zł. Dodatkowo, według twierdzeń powoda, szkoda w takiej wysokości została już pozwanemu zrekompensowana w preferencyjnych, niższych cenach paliwa.

Podstawy prawnej pozbawiona jest także nota księgową nr (...) na kwotę 58.000 zł z tytułu nieprawidłowego fakturowania paliwa i różnicy w cenie w wysokości 0,30 zł za jeden litr. Pozwany nie twierdził, by strony uzgodniły inną cenę niż wskazana w fakturach VAT, przyjętych, zaksięgowanych i zapłaconych przez kupującego. Te działania stron, w powiązaniu z bezspornym wydaniem pozwanemu przedmiotu sprzedaży, jednoznacznie przekonują, że doszło do skutecznego zawarcia umów sprzedaży paliwa za określoną cenę. Apelujący wywodzi wskazaną wierzytelność wyłącznie z faktu, że inni sprzedawcy oferowali w tym samym okresie tańsze paliwo, co nota bene także nie zostało wykazane. Okoliczność ta pozostaje jednak bez wpływu na treść łączących strony umów sprzedaży, wobec swobody kontraktacji obejmującej także cenę towaru. Skarżący nawet w sferze twierdzeń nie wskazywał przy tym na tego rodzaju fakty, które mogłyby przemawiać za istnieniem przesłanek z art. 410 § 2 k.c. Na marginesie wypada zauważyć, że w apelacji pozwany odwołuje się jedynie do wierzytelności z tytułu „różnicy na jego korzyść w fakturach paliwowych” na kwotę 6.926,32 zł, nie wskazując nawet, w jaki sposób kwota ta została wyliczona oraz czy rodzajowo jest tożsama z należnością z noty odsetkowej nr 09/13.

Reasumując, zarzut obrazy przepisu art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. należy uznać za całkowicie chybiony.

Nietrafne pozostają również kolejne zarzuty obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. oraz błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie wpłat z dnia 20 czerwca 2013 r. i 11 lipca 2013 r. Uwadze pozwanego umyka, że w niniejszym postępowaniu powód dochodził z tytułu faktury VAT nr (...) jedynie kwoty 72,80 zł. Stąd zarzuty dotyczące spłaty należności z tytułu tej faktury do kwoty dochodzonej pozwem pozostają bez znaczenia dla zakresu odpowiedzialności pozwanego i wyniku sporu. Poza sferą ustaleń i rozważań Sądów obu instancji pozostaje zatem wpłata z dnia 20 czerwca 2013 r. Nie ma także racji pozwany próbując podważyć sposób rozliczenia wpłaty kwoty 7.300 zł z dnia 11 lipca 2013 r., przedstawiony przez powoda i zaakceptowany przez Sąd pierwszej instancji. Strony zgodnie bowiem ustaliły, że za bieżący zakup paliwa pozwany będzie płacił gotówką, a jedynie „nadwyżka” dokonanej wpłaty będzie rozliczana na poczet zaległości.

Istnienie ważnej umowy co do zaliczania wpłat gotówkowych wyklucza w zakresie w niej uregulowanym zastosowanie przepisu art. 451 § 1 k.c. i czyni nieskutecznym wszelkie oświadczenia dłużnika o odmiennym sposobie zarachowania dokonanej zapłaty. W dniu 11 lipca 2013 r. pozwany zakupił 1.302 litry paliwa, co potwierdza dokument wz załączony do akt (k 234). W tym stanie rzeczy powód był uprawniony do zaliczenia wpłaconej w tym samym dniu gotówki w pierwszej kolejności na poczet ceny za tą transakcję. Nie ma przy tym znaczenia, że faktura VAT nr (...) dokumentująca powyższą sprzedaż wystawiona została w dniu 15 lipca 2013 r., skoro sama umowa została zawarta i obowiązek zapłaty ceny powstał w dniu 11 lipca 2013 r. Pozostałą kwotę 269,20 zł powód rozliczył zaś na poczet najstarszej faktury nr (...), która nawet w świetle twierdzeń pozwanego nie była w tej dacie w całości uregulowana. Zaliczenie części należności na poczet faktury nr (...) jest zgodne z treścią oświadczenia pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. w związku z art. 496 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty z dnia 18 października 2013 r. w zakresie kwoty 5.600 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.000 zł od dnia 31 lipca 2013 r. oraz od kwoty 1.600 zł od dnia 17 września 2013 r. i w tej części oddalił powództwo, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy nakaz zapłaty.

W pozostałej części apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadna.